

Sygn. akt II K 714/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: sekr. sąd. Kinga Wojtaszko

w obecności oskarżyciela skarbowego Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19 października 2016 r., 09 marca, 25 maja, 05 lipca i 24 sierpnia 2017 r.

w postępowaniu w stosunku do nieobecnego

sprawy:

D. N., syna H. i J., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

jako osoba odpowiedzialna, której podpis widnieje na zeznaniu CIT-8 za 2012 r. spółki (...) Sp. z o.o., a jednocześnie prezes spółki (...) Sp. z o.o. podał nieprawdę w zeznaniu rocznym CIT-8 o wysokości dochodów osiągniętych przez spółkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. za 2012 r., złożonym w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. w dniu 27.05.2013 r.. poprzez zawyżenie kosztów spółki wskutek nieudokumentowania zdarzeń gospodarczych mających miejsce w roku 2012, wskutek nieprzechowywania ksiąg rachunkowych oraz dokumentacji źródłowej, dotyczącej prowadzonej w 2012 r. działalności gospodarczej, a co za tym idzie naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób (...) Sp. z o.o. za 2012 r. w kwocie 40.856,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 60 § 2 kks w zb. z art. 62 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

I. oskarżonego D. N. w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 27 maja 2013 r. w G., będąc jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. w G. osobą zajmującą się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi, wskazanej osoby prawnej, i osobą, która podpisała zeznanie roczne CIT-8 o wysokości osiągniętego dochodu przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych – (...) Sp. z o.o. w G. za rok podatkowy 2012 r., podał nieprawdę w tym zeznaniu, złożonym w Drugim Urzędzie Skarbowym w G., poprzez zawyżenie kosztów uzyskania przychodów spółki wskutek nieudokumentowania zdarzeń gospodarczych mających miejsce w roku 2012, przez co naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób (...) Sp. z o.o. w G. za 2012 r. w kwocie 40.856,00 zł, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (stu złotych);

II. na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 233 ze zm.) oraz § 2, § 4 ust. 1, 3 i 4, § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1805) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. B.

kwotę 1,324,64 zł (jednego tysiąca trzystu dwudziestu czterech złotych 64/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego D. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.954,64 zł (jednego tysiąca dziewięciuset pięćdziesięciu czterech złotych 64/100) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 500,00 zł (pięciuset złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 714/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. N. w roku 2012 był Prezesem jednoosobowego Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. w G. i w konsekwencji osobą zajmującą się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi, wskazanej osoby prawnej.

W dniu 31 października 2012 r. D. N. złożył na Policji zawiadomienie o popełnieniu w tym dniu przestępstwa polegającego na kradzieży pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), używanego przez wskazaną wyżej spółkę w ramach umowy leasingu, wraz z zawartością, w skład której miał wchodzić m. in. sprzęt komputerowy, oprogramowanie i skoroszyty zawierające dokumentację przedmiotowej spółki, która miała zostać zapisana również na serwerach, także skradzionych z przedmiotowym pojazdem. Przeprowadzone w toku postępowania zainicjowanego tym zgłoszeniem czynności nie doprowadziły do ustalenia sprawcy przestępstwa i postanowieniem z dnia 11 lutego 2013 r. umorzono śledztwo prowadzone w sprawie wskazanego wyżej czynu wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

W dniu 27 maja 2013 r. D. N. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. w G. złożył w Drugim Urzędzie Skarbowym podpisane przez siebie zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez wskazanego podatnika podatku dochodowego od osób prawnych CIT-8 za rok podatkowy 2012. W zeznaniu D. N. wskazał, że przychody, jak i koszty uzyskania przychodów podatnika w postaci wskazanej wyżej spółki wyniosły po 8.829.235,41 zł, tym samym spółka nie osiągnęła dochodu i nie była obowiązana do zapłacenia jakiegokolwiek podatku. W ten sposób D. N. podał nieprawdę w przedmiotowym zeznaniu poprzez zawyżenie kosztów uzyskania przychodów spółki wskutek nieudokumentowania zdarzeń gospodarczych mających miejsce w roku 2012, przez co naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób (...) Sp. z o.o. w G. za 2012 r. w kwocie 40.856,00 zł.

W okresie od kwietnia do maja 2014 r. u podatnika (...) Sp. z o.o. w G. funkcjonariusze Drugiego Urzędu Skarbowego w G. przeprowadzili kontrolę podatkową, której konsekwencją było wydanie w dniu 21 sierpnia 2015 r. przez Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. decyzji, którą określono zobowiązanie podatkowe przedmiotowego podatnika w podatku dochodowym od osób prawnych za 2012 r. w wysokości 40.856 zł. W trakcie przedmiotowej kontroli podatkowej ustalono, iż D. N. po zgłoszeniu wskazanej wyżej kradzieży, obejmującej m. in. dokumentację spółki, nie przedstawił funkcjonariuszom dokonującym kontroli dokumentacji spółki i nie podjął żadnych działań mających na celu odtworzenie utraconej dokumentacji, ani przed wszczęciem kontroli, ani po jej wszczęciu, gdy był do tego wzywany. Wskazał natomiast, że jedynym odbiorcą wykonanych przez prowadzoną przez niego spółkę usług była firma (...) Sp. z o.o. w M.. Czynności kontrolne przeprowadzone w tej ostatniej spółce nie doprowadziły do uzyskania dokumentacji dotyczącej transakcji pomiędzy tą spółką a (...) Sp. z o.o. w G., również z uwagi na powołaną okoliczność utraty przedmiotowej dokumentacji, jak i pozostałej dokumentacji spółki, w wyniku kradzieży samochodu w dniu 21 marca 2014 r. wraz ze znajdującą się wewnątrz przedmiotową dokumentacją. Przedłożone zostały jedynie potwierdzenia dokonania z rachunku bankowego przelewów pomiędzy przedmiotowymi spółkami – były to przelewy w obie strony zbliżonych kwot w krótkich odstępach czasowych, nie uzyskano dalszej dokumentacji mogącej potwierdzać, jakich transakcji dotyczyły te przelewy. Zgromadzono wprawdzie pewną dokumentację dotyczącą prowadzonej przez (...) Sp. z o.o. w G. działalności w dwóch sferach – związanej z oprogramowaniem i z handlem w związku z prowadzeniem sklepu monopolowego – jednakże nie pozwoliła ona na ustalenie, jaki był faktyczny rozmiar

działalności prowadzonej przez tę spółkę w obu sferach oraz jakie były faktyczne wielkości dokonanego zakupu i sprzedaży usług oraz towarów, a w konsekwencji niemożliwe było ustalenie faktycznie uzyskanego przez tę firmę z tytułu prowadzonej działalności w 2012 r. dochodu. Mając to na uwadze podstawę opodatkowania określono w formie oszacowania, z uwagi na brak ksiąg podatkowych lub innych danych niezbędnych do jej określenia. Łączny dochód oszacowany określono na 215.029,56 zł, podstawę opodatkowania na 215.029,00 zł, zaś sam należny podatek dochodowy od osób prawnych na kwotę 40.856 zł.

D. N. nie zaskarżył opisaney wyżej decyzji i stała się ona ostateczna. (...) Sp. z o.o. w G. do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie nie zapłacił przedmiotowego podatku.

/Dowód: dokumenty z dołączonych akt 1 Ds. 2182/12 Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. k. 1, 2, 10-14, 17-18, 42-44, 47-48, 73-78, 82, 87-88 przedmiotowych, dołączonych akt; kopia zeznania podatkowego CIT-8 k. 22-23; pisemne zawiadomienie o przestępstwie skarbowym k. 1; kopia protokołu kontroli podatkowej k. 10-21; informacja z Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z załącznikami w postaci załączników do protokołu kontroli podatkowej k. 241; kopia decyzji Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. k. 2-8; informacja z Urzędu Skarbowego w G. z załącznikami k. 224-239; informacja o stanie zaległości podatkowych k. 212/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył D. N. o to, że jako osoba odpowiedzialna, której podpis widnieje na zeznaniu CIT-8 za 2012 r. spółki (...) Sp. z o.o., a jednocześnie prezes spółki (...) Sp. z o.o. podał nieprawdę w zeznaniu rocznym CIT-8 o wysokości dochodów osiągniętych przez spółkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. za 2012 r., złożonym w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. w dniu 27.05.2013 r.. poprzez zawyżenie kosztów spółki wskutek nieudokumentowania zdarzeń gospodarczych mających miejsce w roku 2012, wskutek nieprzechowywania ksiąg rachunkowych oraz dokumentacji źródłowej, dotyczącej prowadzonej w 2012 r. działalności gospodarczej, a co za tym idzie naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób (...) Sp. z o.o. za 2012 r. w kwocie 40.856,00 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 60 § 2 kks w zb. z art. 62 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

/Akt oskarżenia k. 101/

Oskarżony D. N. nie był uprzednio karany.

/Dowód: dane o karalności k. 254/

Oskarżony D. N. nie złożył w niniejszej sprawie wyjaśnień. Z uwagi na niemożność ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu postępowanie toczyło się w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych.

/Postanowienie k. 125/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony D. N. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, przy czym Sąd dokonał jednak modyfikacji opisu przedmiotowego czynu, a także zmiany jego kwalifikacji prawnej.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż ze wskazanego wyżej względu oskarżony nie został przesłuchany w toku postępowania w niniejszej sprawie. Tym samym materiał dowodowy ogranicza się do dokumentów, na podstawie których w ocenie Sądu można jednak ustalić w sposób pozbawiony wątpliwości stan faktyczny dotyczący sytuacji objętej zarzutem postawionym oskarżonemu, który to stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa skarbowego, z koniecznością jednak zmiany jego opisu i w konsekwencji kwalifikacji. Podkreślić należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej

formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, a w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia wynikają w szczególności z dowodów dokumentarnych w postaci kopii zeznania podatkowego CIT-8 (k. 22-23), z którego wynika treść zeznania podatkowego w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych złożonego przez (...) Sp. z o.o. w G. za 2012 r., w tym to, iż spółka ta nie wykazała dochodu za ten rok. Z kolei z szeregu dalszych dokumentów w postaci kopii protokołu kontroli podatkowej (k. 10-21), stanowiącej jego uzupełnienie informacji z Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z załącznikami w postaci załączników do protokołu kontroli podatkowej (k. 241), kopii decyzji Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. (k. 2-8) i pismem zawiadomienia o przestępstwie skarbowym (k. 1) wynikają dalsze okoliczności, w świetle których należy uznać, iż wspomniane wcześniej zeznanie podatkowe zawierało nieprawdę w zakresie zawyżenia nieudokumentowanych w żaden sposób kosztów uzyskania przychodu przez podatnika składającego to zeznanie, a tym samym oskarżony składając je naraził na uszczuplenie podatku dochodowy od osób prawnych w kwocie ustalonej w wyniku oszacowania (na skutek braku dokumentacji pozwalającej na jej wyliczenie) podstawy opodatkowania, tj. w kwocie 40.856,00 zł. Z kolei z dokumentu w postaci informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 212) wynika, że zobowiązanie podatkowe w tym zakresie w dalszym ciągu nie zostało uregulowane.

Powyższe dokumenty znajdują uzupełnienie w dowodach w postaci dokumentów z dołączonych akt 1 Ds. 2182/12 Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. (k. 1, 2, 10-14, 17-18, 42-44, 47-48, 73-78, 82, 87-88 przedmiotowych akt). Wynika z nich, że oskarżony D. N. w dniu 31 października 2012 r. złożył na Policji zawiadomienie o popełnieniu w tym dniu przestępstwa polegającego na kradzieży pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) używanego przez spółkę (...) Sp. z o.o. w G. w ramach leasingu wraz z zawartością, w tym całością dokumentacji firmowej, zaś prowadzone w tym zakresie śledztwo zostało, pomimo przeprowadzenia szeregu czynności dowodowych, umorzono wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa. W świetle wskazań doświadczenia życiowego okoliczności związane z tym zawiadomieniem mogą budzić wątpliwości co do ich zgodności ze stanem rzeczywistym, zwłaszcza w kontekście tego, że główny kontrahent (...) Sp. z o.o., tj. (...) Sp. z o.o. w M., powiązany przy tym także personalnie ze spółką prowadzoną przez oskarżonego, w świetle dalszych dokumentów, w szczególności informacji z Urzędu Skarbowego w G. z załącznikami (k. 224-239), później także zgłosił utratę wszystkich dokumentów w wyniku kradzieży samochodu, w którym miały się znajdować. Wątpliwości może budzić także to, dlaczego w obu przypadkach w istocie całość dokumentacji firm była przechowywana w samochodach zarówno w formie papierowej, jak i elektronicznej, aczkolwiek w przypadku (...) Sp. z o.o. w G. mogło to być po części uzasadnione tym, że była ona akurat przewożona wraz ze sprzętem komputerowym celem jej zapisania w formie elektronicznej. Oczywistym jest przy tym, że zgłoszenie obu kradzieży, w tym to dokonane przez oskarżonego, mogło mieć na celu właśnie usprawiedliwienie nieposiadania dokumentacji mogącej stanowić podstawę wyliczenia podatku i tym samym ułatwić dokonanie tzw. oszustwa podatkowego. Niemniej jednak w świetle całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego w ocenie Sądu nie można jednoznacznie podważyć tego, że do kradzieży dokumentacji (...) Sp. z o.o. jednak doszło. To z kolei miało wpływ na modyfikację opisu czynu przypisanego oskarżonemu i na jego kwalifikację prawną, o czym będzie jeszcze dalej mowa.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał oskarżonego D. N. w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia za winnego popełnienia tego, że w dniu 27 maja 2013 r. w G., będąc jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. w G. osobą zajmującą się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi, wskazanej osoby prawnej, i osobą, która podpisała zeznanie roczne CIT-8 o wysokości osiągniętego dochodu przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych – (...) Sp. z o.o. w G. za rok podatkowy 2012 r., podał nieprawdę w tym zeznaniu, złożonym w Drugim Urzędzie Skarbowym w G., poprzez zawyżenie kosztów uzyskania przychodów spółki wskutek nieudokumentowania zdarzeń gospodarczych mających miejsce w roku 2012, przez co naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób (...) Sp. z o.o. w G. za 2012 r. w kwocie 40.856,00 zł, Wyeliminował natomiast z opisu czynu nieprzechowywanie przez oskarżonego ksiąg rachunkowych oraz dokumentacji źródłowej spółki, uznając, że w tym zakresie, wobec wspomnianej wyżej okoliczności kradzieży dokumentacji spółki, zachowanie oskarżonego nie było zawinione.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu D. N. winy w zakresie dotyczącym przypisanego mu czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego, w związku z czym należy przyjąć, iż D. N. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swojego czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisany mu czyn. W ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie w rozumieniu art. 4 § 2 kks, w zamiarze bezpośrednim. Należy uznać, iż oskarżony miał zamiar podania nieprawdy we wskazanym wyżej zeznaniu podatkowym CIT-8 za 2012 r. i chciał tego, zaś jego zamiar obejmował zawyżenie kosztów uzyskania przychodów kierowanej przez niego spółki, które to działania zmierzały do zaniżenia podanego dochodu do opodatkowania, a w konsekwencji do zaniżenia kwoty podatku i jego uszczuplenia. Oskarżony niejako wykorzystał w tym celu kwestię braku dokumentacji źródłowej, utraconej we wskazany już sposób, co utrudniało weryfikację złożonego przez niego zeznania podatkowego. Należy przy tym podkreślić, iż na złą wolę oskarżonego wskazuje również okoliczność, iż nie podjął on żadnych działań w celu odtworzenia utraconej dokumentacji.

W ocenie Sądu zachowanie przypisane oskarżonemu należało zakwalifikować jako przestępstwo skarbowe kwalifikowane z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Oskarżony, działając jako osoba zajmująca się sprawami finansowymi podatnika podatku dochodowego od osób prawnych – (...) Sp. z o.o. w G. (stąd ujęcie w kwalifikacji art. 9 § 3 kks) wypełnił znamiona przestępstwa tzw. oszustwa podatkowego, kwalifikowanego z art. 56 § 2 kks, albowiem podał w sposób wyżej opisany nieprawdę w zeznaniu rocznym CIT-8 tego podatnika za 2012 r. (z uwagi na treść art. 3 pkt 5 ordynacji podatkowej należy je uznać za „deklarację” w rozumieniu art. 56 kks) złożonym organowi podatkowemu, jakim jest Drugi Urząd Skarbowy w G., przez co naraził przedmiotowy podatek na uszczuplenie i de facto go uszczuplił. Z uwagi na fakt, iż kwota podatku narażonego na uszczuplenie (40.856,60 zł) stanowiła małą wartość w rozumieniu art. 53 § 14 kks, ale przekraczała ustawowy próg określony w art. 53 § 6 kks w zw. z art. 53 § 3 kks, przypisane D. N. przestępstwo należało potraktować jako typ oszustwa podatkowego określony właśnie w art. 56 § 2 kks.

Zdaniem Sądu brak jest natomiast podstaw do uzupełnienia kwalifikacji prawnej tego czynu, jak przyjął w zarzucie oskarżyciel publiczny, o przepisy art. 60 § 2 kks i art. 62 § 3 kks, a w konsekwencji także o art. 7 § 1 kks. Przestępstwo skarbowe kwalifikowane z art. 60 § 2 kks popełnia ten, kto wbrew obowiązkowi nie przechowuje księgi w miejscu wykonywania działalności lub w miejscu wskazanym przez podatnika jako jego siedziba. Z kolei przestępstwo skarbowe kwalifikowane z art. 62 § 3 kks popełnia ten, kto wbrew obowiązkowi nie przechowuje wystawionej lub otrzymanej faktury lub rachunku, bądź dowodu zakupu towaru. Oskarżony w istocie nie przechowywał ani ksiąg, ani wskazanych wyżej dokumentów, i nie przedstawił ich w trakcie kontroli podatkowej (wobec braku wskazania daty popełnienia czynu trudno jednoznacznie stwierdzić, w jakiej dacie zdaniem oskarżyciela miał on w tym zakresie zostać popełniony przez oskarżonego). Jak już jednak wyżej wskazano, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie można jednoznacznie wykluczyć, że nastąpiło to na skutek kradzieży przedmiotowej dokumentacji wraz z samochodem używanym przez prowadzoną przez niego spółkę, co oznacza, że jej dalsze nieprzechowywanie przez oskarżonego, w tym w dacie złożenia opisanego wyżej zeznania podatkowego, nie było przez niego zawinione i tym samym oskarżony nie wypełnił znamion strony podmiotowej czynów opisanych we wskazanych wyżej dwóch przepisach.

Sąd uznając oskarżonego D. N. za winnego opisanego wyżej czynu na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za czyn kwalifikowany z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, z uwagi na treść art. 56 § 2 kks i art. 23 § 1 kks, Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu karę grzywny w wymiarze od 10 do 720 stawek dziennych. Tak więc orzeczona kara 50 stawek dziennych jest znacznie bliższa dolnej granicy ustawowego zagrożenia i zdaniem

Sądu nie może zostać uznana za nadmiernie surową. Określając wysokość stawki dziennej w kwocie 100 zł Sąd jedynie nieznacznie przekroczył minimalną kwotę tej stawki wynikającą z art. 23 § 3 kks, przy czym wskazać należy, że z uwagi na tryb postępowania niemożliwe było uzyskanie aktualnych informacji odnośnie sytuacji materialnej oskarżonego, co przemawiało przeciwko określeniu wysokości stawki dziennej grzywny w wyżej kwocie.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie sądowego wymiaru kary Sąd potraktował rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, tj. stosunkowo dużą wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej, co ma wpływ na stopień społecznej szkodliwości tego czynu. Należy podkreślić, iż kwota uszczuplonego w ramach przedmiotowego czynu podatku w dosyć istotnym stopniu przekracza kwotę ustawowego progu, wynikającą z treści art. 53 § 6 kks w zw. z art. 53 § 3 kks, co ma znaczenie dla przyjętej kwalifikacji prawnej czynu, ale sam stopień przekroczenia tego progu w ocenie Sądu powinien być brany pod uwagę także przy określaniu sądowego wymiaru kary. Okolicznością obciążającą jest również to, że zaległa należność publicznoprawna nie została w dalszym ciągu uregulowana.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował dotychczasowy tryb życia oskarżonego, w tym jego uprzednią niekaralność.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. B. kwotę 1,324,64 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego D. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.954,64 zł tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 500,00 zł tytułem opłaty (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów procesu składają się wydatki poniesione w toku postępowania przez Skarb Państwa w związku z tzw. ryczałtem pocztowym, uzyskaniem danych o karalności oskarżonego oraz przyznanym obrońcy oskarżonego zwrotem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.